

Boďa Červinka si vždycky dával záležet na svých vlasech. Říkal, tyhle vlasy jsou zbytek starých zlatých časů, takové vlasy jsem nikdy pod svým hřebenem neměl. Když Boďa rozčesal ty moje vlasy, jako by zapálil dvě pochodně v krámě, v zrcadlech a miskách a karafách zapálal požár mých vlasů a já jsem musela uznat, že Boďa má pravdu. Nikdy jsem neviděla svoje vlasy tak krásné jako u Bodi v krámě, když je vykoupal v heřmánkovém odvaru, který jsem si uvařila a přivezla v bandasce na mlíko. To dokud moje vlasy byly mokré, nikdy neslibovaly to, co se s nimi začalo dít, když prosýchaly; jen začaly schnout, jako by v těch proudech se narodilo tisíce zlatých včel, tisíce svatojánských mušek, zapraskalo tisíce jantarových krystalků. A když Boďa poprvně protáhl hřeben tou mou hřívou, praskalo v nich a sršely ty vlasy a nadouvaly se a rostly a kypěly, že Boďa musel pokleknout, jako by hřebem pročešával ohony dvou vedle sebe stojících hřebců. A v jeho krámě se rozsvítilo, cyklisté seskakovali z bicyklů a kladli obličej na výkladní skříň, aby se přesvědčili a vysvětlili si, co jim to strhlo

oči. A Boďa sám dlel v mračnu mých vlasů, aby nebyl rušen, zamkl vždycky krám, každou chvíli ke mně přivoněl, a když česání dokončil, sladce vzdychl a pak teprve sepal vlasy podle svého gusta, kterému jsem věřila, jednou fialovou, podruhé zelenou, jindy červenou nebo modrou stužkou, jako bych byla součástí katolického rituálu, jako by moje vlasy byly součástí církevních svátků. Pak odemkl krám, přivedl můj bicykl, na rám pověsil bandasku a pomohl mi dvorně do sedla. A to už před krámem byl zástup lidí, každý zíral na ty heřmánkem vonící vlasy. Když jsem šlápla do pedálů, pan Boďa kousek se mnou běžel a přidržoval mi vlasy, aby se nedostaly do řetězu nebo do drátů. A když jsem nabrala dostatek rychlosti, pan Boďa hodil do vzduchu cíp mého účesu, jako se vyhazuje do vzduchu hvězda nebo drak do nebe, a zadýchán vracel se do krámu. A já jsem jela a vlasy za mnou vlály, slyšela jsem jejich praskot, jako když se mne sůl nebo hedvábí, jako se vzdaluje déšť po plechové střeše, jako se smaží vídeňské řízky, tak za mnou vlála ta pochodeň vlasů, jako když kluci se zapálenými smolnými košťaty pobíhají v podvečer noci filipojakubské nebo pálí čarodějnice, tak za mnou vlál dým mých vlasů. A lidé se zastavovali a já jsem se vůbec nedivila, že se nemohou odtrhnout od těch vlajících vlasů, které jako reklama jim jely vstříc. I mně to dělalo dobře, když jsem viděla, že jsem viděna, prázdná bandaska od heřmánku cinkala o řídítka a hřeben proudícího vzduchu mi sčesal vlasy nazad. Projížděla jsem náměstím, všechny pohledy se sbíhaly